

KULUZ BİZ

Nureddin Yıldız'ın 13.12.2015 tarihli (256.) Hayat Rehberi dersidir.

Hamdele-salvele.

Aziz kardeşlerim,

Sizinle küçük bir fikir muhasebesi yapmak istiyorum. Akli kıt bir siyasetçi, bir seçim zamanı şöyle bir propaganda yapsa sizce ne olur: “İktidara gelirim, sizi cehennem azabından koruyacağımı vaat ediyorum. Koruyamadıklarımın da sigortasını ödeyeceğim. Cehennem azabı kaldırılacak. Kazara cehenneme düşenlerin de sigortasını ödeyeceğim” deyip büyük bir sigorta vaat etse, “Cehennem sigortası, şu kadar tazminat ödenecek bir kanun garantisidir” dese taraftar bulur mu? Bu onun oyunu yahut seçim sonuçlarını etkiler mi, ne dersiniz?

Elbette, ayet ve hadis dinleyen Müslümanlar olarak buna “Estağfirullah!” diye cevap veririz. Ama bu vaat seçim sonuçlarını etkiler zannediyorum. Nasıl etkiler biliyor musunuz; koca koca hocalar, din namına konuşan insanlar televizyonlara çıkıp “Böyle bir şey olur mu olmaz mı?” diye saatlerce tartışır ya, demek ki bu seçim sonuçlarını etkiler. Akli kıt siyasetçi, “Ahirette yanmaya karşı vatandaşlarımı koruyacağım. Yananların da hem hastane hem de yanma masraflarını en yüksek primden ödeyeceğim, yeter ki bana oy verin” dese ve “Bu seçim sonuçlarını etkiler mi?” diye sorduğumuzda da “Ne yazık ki etkiler, epey toplar” diye bir kanaate neden ulaşıyoruz? Bu gülünç bir sahne. Müslümanlar arasında; ahireti, cenneti ve cehennemi iman konusu görenler arasında böyle bir şey konuşulabilir mi? Ne yazık ki konuşulur. Günlerce tartışılabilir. Televizyonlarda röportajlar yapılabilir.

Kardeşlerim,

Meselemiz şu; yaşadığımız hayatta Allah'ın kulları olduğumuz hâlde kendimize itimadımız, kulluğumuzu zorlamaya başladı. Bu bir sorundur. Hepimiz biliyoruz ki hiç yoktuk, Allah bizi babalarımız ile annelerimizin birleşiminden yarattı. Biz aslında Kur'an'ımızın ifadesiyle kanala atılacak bir suyduk. Allah bizi dünyaya göndermeden önce müstehcen ve pis bir yerde aylarca bekletti. Zor şartlar ve istenmez kıvamda dünyaya getirildik. Yoktuk, var edildik ve yok olmaya mahkûmuz. Ama bütün bunları yapan Allah olduğu hâlde kendi kendimize bir tür, ilahlıktan pay kapar gibi bir hayata doğru zorlanıyoruz.

“Her şeyi ben yaparım; ben yaşatır, ben öldürürüm” diyen Nemrut'u Kur'an'dan okuyup “Hain, kâfir, zındık. İbrahim aleyhisselamla nasıl böyle konuşmuş, hiç mi akıl yokmuş bunda!” diyoruz ama doktorlar da ‘istediği hastayı yaşatıyorlar’ şimdi. Devletten memurluk kaptın mı yok sana ölüm bu dünyada. Bindin Nuh gemisine! Sigortalı işin mi var, tarım sigortası da yaptırdın mı; e tamam da, niye öleceksin ki daha? Gizli gizli bunlara inanıyoruz. Bir mecliste “Böyle inanıyor musun?” diye soru sorulsa herhâlde “Böyle şey sorulur mu? Müslüman buna mı inanır? İmanın şartları altıdır...” Say bakalım: “Allah, melekler, peygamberler, kitap.” E tamam da imanın şartları bunlar. Güzel! Hayatı sayalım: Sigorta, iş, devlet güvencesi, memurluk, güzel bir evlilik ve depreme dayanıklı ev. Bakın imanın altı şartının yerine nasıl bir altı şart geldi.

Kulduk, kulluğumuzdan utanır olur olduk. “Allah'ın kuluyum” demekten neredeyse utanır olacağız. Sözlü olarak değil ama eylemlerimizin sonucu bu oluyor.

Buna başka bir pencereden bakalım. Analarımızın karnında, müstehcen ve kirli bir yerde bekletilmiş insanlar olarak hatta, “Ben gidiyorum dünyaya” demeye fırsat bırakılmadan dokuz ay bekletilmiş kimseler olarak bugün bir kibir; toplumsal bazda da fertler bazında da kuşatıyor bizi.

Toplumsal kibir var. “Biz!” dedi mi insanlar; ırkını, ülkesini ve şehrini “var” kabul edip gerisini “yok” sayıyor.

Biz Allah’a Aitiz, Bizim Olan Her Şey de Öyle

Toprağı, kutsal toprak hâline getirdik. Ot yok, inek yaşamaz, koyun nefes alamaz, insan rutubetten duramaz bozkır bir yerde babasından on dönüm yer kalmış, “Orada git bir hafta yaşasana” denilince “Yaşanır yerler değil bizim yerler” diyor ama “Nerelisin?” dedin mi “Fılan yer!” derken mübarek, Mescid-i Aksa’nın ortasında tapusu var zannediyorsun. Orası bir put, baba toprağı, “Mübarek yerler!” E Mübarek, İstanbul’da ne işin var o zaman? Git o mübarek yerde dursana, tatile oraya git bari! Plakasını o şehrin plakasından alır, cep telefonunun son numarası ondan olacak çünkü daha iyi çalışıyor! Bin kere rica edilip “Şurada bir çeşme yapılacak, gel” denilse gitmez ama o köyden bir cenaze mi var, o cenazenin başında; memleketinden çünkü.

Aldanıyoruz. Kulduk, malı kul edindiğimizi zannettik. Çevremizi kul edindiğimizi zannettik. Hani bir çevre kirlenmesinden söz ediliyor, Dünya’nın bozulduğundan söz ediliyor ya, bizim kulluk mekanizmamız da bozulmaya başladı. “Allah’ın kullarıyız” derken haz almak yerine, neyimiz varsa onu öne çıkararak haz alma hastalığına yakalandık. Bu imanın altı şartının yerine neredeyse altı tane muadil şart getirdik. Ev olacak, devletten iş olacak, sağlık sigortası olacak. Bunlar, gizli gizli, birer birer altı şartın yerine oturmaya başladı. Bunun bedelini de Allah, ölüp mezara gitmeden ödetmeye başladı bize. Yetiştirdiğimiz çocuklar da bizi, bu yeni altı şarta göre değerlendiriyor. Bırakacağın daireler, garantili işler, ticaret varsa “muhterem baba”sın sen. Değilse herkes devlete güvenceyle yaşıyor zaten.

Toplumsal kulluk şuurundan, fertler olarak buldurmamız gereken kulluk şuurundan ödün verdiğimiz sürece bedelini bu hayatta da ödüyoruz. Susadıkça tuzlu su içen insana döndük. Susuyor, deniz suyu içiyor; susuyor, deniz suyu içiyor. Her içtiği su, susuzluğunu artırıyor.

Bugün biz, Allah’ın dışında dayanacak şeyler var ettiğimiz sürece içimizdeki boşluk, ölüm korkumuz, yalnızlık hissimiz artıyor. Her yaptırdığımız sigorta, yeni bir sigorta çeşidi getiriyor. Depremi önleyemediğimiz hâlde deprem sigortasına güveniyoruz. Bunların gerekliliği-gereksizliği açısından söylemiyorum; abartılıp yanlış yere oturtulması açısından söylüyorum.

Biz kuluz, Allah'a aitiz. **إِنَّا لِلَّهِ** “Biz Allah’ınız.” Yoktuk; var etti, yine yok edecek. Bizim elimizdeki her şey de Allah’ındır. Biz Allah'a aitiz de cebimizdeki herhangi bir şey nasıl bizim olur? Emaneti nasıl kendimize ait görürüz?

Kardeşlerim,

Hepimize örnek olması bakımından Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz’in müezzini Bilal radiyallahu anha ait güzel bir hatırayı evlerimizde ve zihinlerimizde bari güzel bir hatıra olarak saklayalım istiyorum. Bilal-i Habeşî simsiyah zenci biliyorsunuz, kardeşi evlenmek istemiş. Medine’de bir Müslüman’ı ziyarete gitmişler. Ağabey-kardeş, kız isteyecekler. Selam verilmiş, oturulmuş. “Beni tanıyorsunuz” demiş. “Evet, tanıyoruz” demişler. “Dünkü siyah köle, bugün de Resûlullah’ın müezzini Bilal’im. Bu da o siyah kölenin kardeşi. Siyah ananın siyah çocuğu. Allah’a imandan başka hiçbir özelliği yok, kızınızı istiyor” demiş.

Kulluk denen şey bu işte: “Allah var gerisi yok.” Bir Allah'a dayan, kâinat senin olsun. Yoksa hangi sigortayı yaptırırsan o sigortanın da sigortası gerekiyor. Sigorta güvenceli olsun diye sigortayı, sigorta ettir. Ya şirket batarsa o arada? Devlet de “Teminatımız yoktu bu şirkete” derse? Gitti bütün ödenekler. İyisi mi sigortayı sigorta ettirmek lazım! Borç alıyorsun, borca kefil istiyor. Ondan sonra “Bu ikisini de sigorta ettir” diyor. Borç var, kefil var, sigortası var. Sigorta şirketinin üstünde de devlet teminatı. Bir Allah'ın imzası yok orada, herkes imzalamış. Hayat Allah'ın, mülk Allah'ın, söz sigorta şirketlerinin!

Kardeşlerim,

Bu zafiyetimiz, bir iç kibir büyümesinden oluyor. Kendimizi yanlış yerde tutuyoruz. Allah'a aitiz. Allah'a aitiz ama kendimizi kendimiz var etmişiz gibi roller oynuyoruz. Elimizdeki bütün nimetlerin bizi Rabbimize bir adım daha yaklaştırması gerekirken her nimet, yeni bir şımarıklık nedeni oluyor. Biz Rabbimize böyle davranırken çocuklarımız da bize bunun acısını tattırıyorlar. İş ortaklarımız bize bunun acısını tattırıyorlar. Çok güvendiğimiz, anne-baba bir kardeşlerimiz bizi mafyaya teslim ediyor.

Aramızdan Allah azze ve celle çıktıktan sonra biz, birbirimizin kurtlarıyız. Bizim üzerimizde rahmetiyle dengeyi sağlayan Allah'tır. Eğer Allah kalkarsa aramızdan; iman olarak, dayanak olarak ve projenin sahibi olarak Allah azze ve celle değil de onun dışında bir kavramı oturtursak -velev ki oturttuğumuz kişi peygamber olsun- zihnimizde kavram olarak Allah'tan başka ne oturtursak oturtalım, sadece kurtların iştahını kabartmış oluruz. Ne annelik-babalık kalır, ne evlat merhameti kalır, ne karı kocalık kalır o zaman.

Düzeltememiz gereken bir hastalığa yakalandık. Çokluğa güveniyoruz. Şu hâle bakınız. Bir dedikodu işletme merkezi olan sosyal medya, dedikodu üzerine kurulu. O dedi, onun dediğini dediler, dediğinin dediğinin dediğini çıkardılar. Cinler mi idare eder bunu, insanlar mı idare eder; anlaşılamayacak kadar büyük bir muamma. Bir insan “Filan sosyal medya ağında benim şu kadar izleyenim var” diyerek bununla övünebiliyor. “Şu kadar izleyenim var” dediği şey, “Yaptığım dedikoduyu benden başka bu kadar insan izledi, bu kadar insan karıştı” demektir. Yani bir yalana on bin kişi katıldı, bununla iftihar ediyor.

Birisinin fotoğrafını paylaştı. O paylaştığı fotoğraf kıyamet günü başının belası olacak çünkü kadın resmi. “Yirmi bin kişi paylaştı” diyor. Yirmi bin çarpı kere cehenneme girme sebebi ile mutlu oluyor. Mutluluk kaynağımız; Allah ile halvet olmak, baş başa kalmak, teheccüt kılmak ve “Rabbim ile bu gece baş başa kaldım. Herkes uyuyordu, ben seccadenin başındaydım” anlayışı olması gerekirken onun yerine “Ne kadar duyurdum, ne kadar görüldüm, ne kadar paylaştım oldu...” anlayışına sahip olundu. İnsan paylaşılır mı ya?

Bunların hepsinin özünde bir iç kibirlenme, toplumsal kibirlenme, Allah'tan başka kudretlere dayanma hastalığı yatıyor. Şu anda bu meseleye, “Sigorta helal midir, haram mıdır?” konusundan bakmıyorum. Sigortanın oturtulduğu güç otoritesinin ilahlaştırıldığını söylüyorum. Tıbbın ilahlaştırıldığını söylüyorum.

Şu Firavun, “Buraların ilahı benim” diyen canavar var ya, onun sözüyle “Kanseri yendi” sözü, nasıl farklı olabilir? Allah hasta ediyor, hasta kanseri yeniyor! Ölüme mahkûm bir insan, kanserden kurtulup öbür gün trafik kazasında ölüyor, kurtulduysa kanserden! Bir insan her şeyin Allah'a ait

olduğu bir dünyada hangi yürekle “Kanseri yendim” der? “Direndi, kanseri yendi!” Biraz daha dirense ölümü de yenecekti, vakit yetmedi tabii! Zaten insanlık, ölümle de savaşıyor. Yakında “Ölüm hücreci bulundu!” denirse şaşmayın.

Kardeşlerim,

Toplum penceresinden bakıldığında böyle bir iç kibirlenme, kendini beğenmişlik var. İrkini üstün görüp öbür insan ırkını küçük görmek. İki aile içerisinde bir kibirlenme var. “Filancalardan kız alınır mı? Onlar bizim aileye göre değil.” Ailenizin farkı ne? Âdem aleyhisselamın hangi kolundan geliyorsunuz siz? Özelliğiniz ne? Ciğerleriniz silikon mu sizin? Neden ailenize denk olmuyor? Nasıl imandan başka bir ölçü insanlığımızın üzerinde ağırlık yapabilir? İnsanlıktan başka durağımız var mı bizim?

“Bizim ailemize denk değil.” Niye? “Onlar şuradanlar. Bizim karşı köydenler ya. Bizim katırlarımız onlara nal çaktırmaya götürülürdü zamanında. Dedelerimiz onlara katır nalı çaktırmış. Şimdi onlardan kız mı alınacak?” Maşallah, ne farkınız varmış! Katır besliyordunuz, bu ayıp olmuyordu. O, katıra nal çakıyor; ayıp oluyor.

Şeytan bir kere Allah dışında, O’nun kulu olmak dışında bir kavramı oturttu mu, o zaman dünyada, senden iyi insan olmuyor. Kuluz, kul. Gerisi yalan. Biz, cebren ve kahren en müstehcen ve en pis bir yerde, dokuz ay bekletilmiş insanız. Allah’tan başka da hiç kimsenin dayanağı, istinadı olmayan bir hayatı yaşıyoruz.

Sen Kimsin de Kanseri Yeniyorsun!

Kardeşlerim,

Ciddi bir şekilde kavramlarımızla oynandı. İçten içe çökertilmiş bulunuyoruz. Hastalığın özeti budur. Böyle bir hastalık bizi yiyip bitiriyor. Bu sebeple parası olmayan babaya da itimat yok. Parası olmayan, bileziği olmayan annenin de değeri yok hâle geldi. Bu çok enteresan hastalık, toplumsal olarak da fertler olarak da din eksenli çalışmalarımızda bile bulunmaktadır.

Sadece örnek olması bakımından meselenin özüne değinmeden örnek vereceğim. Sizce hangi tarikat daha efdaldir? Bir sorun bakalım ehl-i tarik birisine. Hangisi Ebu Bekir’e daha yakın? Sertifikalı tarikat nasıl olur? Hangi mezhep daha iyi İslam’dır? Bunları bir Müslüman nasıl konuşur? Din Allah’ındır. Dini yaşayanlara verilecek cennet de Allah’ın ama en iyi mezhep, bizim mezhep! Mezhep onayı bizden, tarikat onayı da bizden.

Biz camilerin minarelerini uzun veya kısa yaparak “Daha iyi minare, daha uzun minare veya üç şerefeli minare” diyebiliriz. Din ise insan terazisi ile tartılmaz. Allah’ın dini için çalışan “Filancanın ibadeti daha makbul” sen nasıl dersin? Kim Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi daha iyi kopyaladıysa o. Bu “daha iyiliği” de sadece Allah belirleyebilir. Kullar belirleyemez.

“Tamam, onlar da hak ama asıl hak biziz.” Bunu deyince senin yanıldığın ortaya çıkmış olur, hak olmadığını ortaya çıkar. Buna bizim terbiyemizde, şeriatımızda “ucub hastalığı” deniyor. Ucub, bir kibir çeşididir. İnsana karşı kibir yapıldığında ona “kibir” diyoruz. Allah’a karşı haddini aşan kulun yaptığına da “ucub” denir. Bu da bir kibir çeşididir. İnsanın kendi bedenini beğenip “Ne yakışıklıyım” dediği zamanki sahne; ibadetlerini ve amellerini beğendiği zaman da ortaya çıkar.

Kardeşlerim,

Bahsettiğimiz tamamen bir şımarıklık ve kibir hastalığıdır. Bu hastalık bize bulaşıyor. İnternette veya sosyal medyada kendisini daha çok takip edeni olan hoca, müthiş hoca. “Adamı kaç kişi takip ediyor, görmüyor musun?” Ebu Bekir radiyallahu anhin sosyal sayfası yok, onu kimse takip etmiyor. Geçtik onu demek ki! Medyadaki rakamlar üzerinden cennet dağıtılır mıymış?

Kardeşler,

Ucub çeşitlerine bir örnek vermek istiyorum. Bir hoca efendi yaşıyor; Müslüman, dinine hizmet etmiş, Allah ondan razı olsun, eserler yazmış, ölüp gidiyor. On-yirmi sene sonra insanlar onun kitaplarını okuyorlar. Evlerine gidiyorsun, o kitap. İşyerine gidiyorsun, o kitap. Bir okul açıyor, bir dersane açıyor, bir medrese açıyor; o kitaplar. Yahu bu ümmetin başka kitabı yok mu? “Bizim hoca efendi, her şeyi yazdı elhamdülillah, her şeyi yazdı. Geçmiş, geleceği, gelmeyeceği her şeyi yazdı.” Ucub denen şey budur. Bu da grupsal ucubdur. Bunun yeri cehennemdir.

Her şeyin yazdığı ümmü'l-kitap, levh-i mahfuzdur. Levh-i mahfuzun özeti de Kur'an'dır. Onun tefsiri de Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemdir. Bu kâinatta gerisi karalamadır! Karalamadır. Üç-beş ciltlik karalamaya “her şeyin var olduğu kitap” diye bakarsan ucub hastalığından cehennemi boylarsın sen. Nasıl her şeyi yazar? Hocan kendi öleceğini niye bilmemiş o zaman? Bir beş yüz sene daha yaşasaymış da bizi hocasız bırakmasaymış ya!

Neredeyse “Fani değil benim hocam” diyecek. “Ne faniliği, o istese mezardan çıkıp gelir. Çok hava kirliliği var onun için gelmiyor. Orada havalar daha iyi, onun için orada duruyor” diyecek. Gerçi “Mezardan bizi görüyordur o şimdi” diyorlar. O kadar ibadet düşkünü adam madem mezardan bizi görüyor, çıkıp Kadir Gecesi gelse de bir güzel önümüze geçerek namaz kıldırma ya. İlahlaştırma hastalığı bu.

Yahu siz niye çocukları hep böyle eğitiyorsunuz? Teknoloji geldi, şu şu kitabı da okutun, şu sistemi de yapın. “Olmaz, bizim ecdadımız da böyle okuturdu.” Yahu bu okuttuğun şey Kur'an değil. Kur'an-ı Kerim'in bir suresi değil. O zamanki insanlar şöyle okutuyormuş, sen de böyle okut. “Olmaz!” Ucub! Ucub! Yaptığını en iyi görmek. Daha iyisinin olmayacağını hayal etmek; Ucub!

Ucub bir hastalıktır, mikrobiktir; bulaştığında cehenneme sokmadan iyileşmez. Kendini beğeniyorsun, sistemini beğeniyorsun, şeyhini beğeniyorsun, âlimini beğeniyorsun, mezhebini beğeniyorsun; bunlarda bir sıkıntı yok. Beğeneceksin elbette. Onları tek gördüğün zaman orada dur, şeytan seni çok kötü yakalamış.

Hepimiz -elhamdülillah- Ebu Hanife'nin talebeleriyiz. Allah ona rahmet etsin. Namazımızı ondan öğrendik, orucumuzu ondan öğrendik, nikâhımızı ondan öğrendik, haccımızı ondan öğrendik. Kıyamet günü de beraber olmak için dua ederiz ama o, ilahımız değil. İmamımız. İlah değil. Dolayısıyla Ebu Hanife'den başka birinden hac öğrenip hac yapan birine: “Yazık! Bu da buralarda boşuna tavaf edip duruyor” diyemeyiz. Mümin kardeşim deriz.

Kur'an'ın talebeleriyiz hepimiz, elhamdülillah. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ümmetiyiz. Eğer Ebu Hanife'yi ucbumuz, büyütmemiz, öbürlerini yok sayma noktasına getiriyorsa Ebu Hanife'yi ilahlaştırdık demektir.

“Bu kitaptan başkasına gerek yok” denecek tek kitap, Kur’an’ımızdır. “Benim yazdığım kitap, en iyi kitaptır; başkasına gerek yok” dediğin zaman senin kitabını Kur’an’laştırdın demektir. Bunlar şimdi bahsettiğim, bir kısmınızın tebessüm ederek dinlediği şeyler büyüyor büyüyor, bomba olup Bağdat’ta bir camide patlıyor sonra.

“Kâfire kız verilir mi?” diye sorsan “Şey, caiz diyen var mıymış?” diye tereddütle karşılıyor. “Onun ekolünden olmayana kız verilir mi?” denince küplere biniyor. Mümin kardeşini gâvurdan beter görüyor neredeyse. Niye? Çünkü onun kitabından okumuyor. “Onun kitabı” dediğin zannedersin Kur’an. Yirmi sene önce yazmış birisi. İmam Şafii’nin kitaplarına göre karalama bile değil. Biz İmam Şafii’nin kitabını Kur’an’a ve hadise uyunca karalama gibi gördük. Bununki karalama bile değil. Peçete bile sayılmaz. Kur’an’ımızın yanında, hadis-i şeriflerin yanında peçete bile değil, dudak silinecek peçete bile değil. Ondan başka kitap yok evde.

Bu büyük ümmeti, bu kadar küçültemeyiz biz. Kâinat için gelmiş ve insanlığın son gemisi olan bu ümmeti, iki kitaba ve üç ana dergiye küçültemeyiz. Yazık olur ümmetimize. Belki basit görüyoruz, birini beğense ne olur beğenirse ne olur gibi zannediyoruz.

Aziz kardeşlerim,

Biz birbirimizi bu şekilde gördüğümüz zaman, “ben” diye başladığımız zaman işte bahsettiğim aşırılıklar, fırkalaşmalar, camide birbirimizi öldürme, örgüt kurup öbür Müslüman’ı imha etmeye karar verme gibi hastalıklar ortaya çıkıyor.

Bir Müslüman Allah’ı överken, hamd ederken ne der: “Bütün hamdler senin içindir Allah’ım.” Hamd ne demek? Övmek. Sen büyüksün, sen yücesin, sen güzelsin, sen haksın, sen üstünsün. Övgü! Müminler Allah’ı konuştular mı, kalpleri heyecandan durur. Allah’ı övmemizde ölçü yoktur. Hatta o kadar ki hamd ederken, Allah’ı överken “Rabbim! Senin layık olduğun, bize öğrettiğin veya öğretmediğin bütün kelimelerle seni övüyorum” der. Çünkü müminin dili Allah’ı övmeye yetmez.

Büyük bir sözlüğü tüketsen ve bütün yüceltme kelimelerini dizensen, Allah için bunlar yetmez ki; neyi öveceksin, ne kadar öveceksin? Bu sefer her övdüğün kelimeyi övmek lazım. Onun için biz “Ey Esmâ-i Hüsnâ sahibi Allah’ım!” diye söze başlarız. Yani “En güzel isimler senin ya Rabbi, ben başka ne diyeyim” diyebiliriz sadece ama “Resûlullah” derken ne diyoruz: “Eşhedü enne Muhammeden abdühü ve Resûlühü” diyoruz.

Peygamber’im, rahmeten li’l-âlemin ama kendisi ne diyor: “Hıristiyanlar’ın Meryem’in oğlu İsa’yı abarttığı gibi beni abartmayın. Ben Allah’ın kuluyum.” Bu hakikat ya böyledir ya da insanlar mümin değildir, başka türlü olmaz. Fakat şimdi böyle iken “Ben iyi konuşuyorum, iyi dinleniyorum” diye birisi diğerini övdüğünde, “Yok bir benzeri canım. Moğol ordularına konuşsaydı herhâlde hepsi iman etmişlerdi. Her konuştuğu haktır. Hatta geçen gün kaşlarını oynattı, ondan bile hikmetler çıktı...” Maşallah, maşallah! Gözleri önünde ama arkadan da görüyor.

Ne anlatıyoruz biz? Kimi anlatıyoruz? Grubun başındaki bir ağabeyini anlatıyor ya da babasından intikalen koltuğa geçmiş, posta geçmiş de onu anlatıyor. Dur yahu. Bu adam, şu bizim dokuz aylık zorunlu beklediğimiz bekleme yerinde beklemedi mi? Bekledi. Bu da süt emmiyor muydu? Emiyordu. Muhakkak o sünnetli doğmuştur. Doğarsa doğsun, demek ki arızalı doğmuş. Demek ki eksik doğmuş. Kimi anlatıyorsun sen? Lâilâheillallah’taki ilahı anlatıyorsun, maazallah. Muhammedun Resûlullah’takini mi anlatıyorsun? Kimi anlatıyorsun? O ne dedi? “Beni abartmayın. Hıristiyanlar’ın

Meryem'in oğlu İsa'ya yaptığı gibi bana yapmayın. Ben Allah'ın kuluyum" dedi. Onu görünce ayağa kalkan birine ne dedi: "Ne kalkıyorsun? Benim anam kuru ekmek yerdı, ben onun çocuğuyum. Benim için kalkmayın" buyurdu, sallallahu aleyhi ve sellem.

Allah'a Kibirleniyoruz, Haddimizi Bilmemiz Gerekir

Şu kâinattaki hücre sayısı kadar ona salat ve selam olsun. "Kuru ekmek yiyen bir kadının çocuğuyum, kalkmayın ayağa" buyurdu.

Onun ümmetinden biri olacaksın, onun hadislerini, ayetlerini okuyan biri olacaksın, zikrullahı tavsiye eden biri olacaksın, sen oturmadıkça oturanı da "mürtet" deyip meclisten atacaksın. Ne kadar fark var görüyor musunuz arkadaşlar.

Ümmetin büyüğü olmuş, Kur'an öğretmesi gereken, hadis öğretmesi gereken, fıkıh öğretmesi gereken, terbiye ve tasavvuf öğretmesi gereken insanların bu şekilde ucub hastalığına yakalanmalarını ve etrafındakilerin de onları ucba hızlı bir şekilde teşvik etmelerini görüyoruz.

Sigorta sordum ya konunun başında. Birisi "Kıyamet günü cehennemde yananın sigortası benden" dese oy toplar zannediyorum ben. Abuk sabuk ama gerçeği söyledim. Bu manzaralar epey oy toplayacağını, barajı bile aşacağını gösteriyor. Yeter ki cehennemi garanti etsin.

"Yahu kardeşler, geçen günkü dersimizi yapıyorduk ama herhâlde ben bir hadis-i yanlışı okudum, size tekrar okuyayım." "Estağfirullah! Siz yanlışı okur musunuz!" Aynı hoca efendinin, aynı yazarın, aynı şeyhin, aynı mezhep imamının Peygamberi Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem; namaz kıldırıyor, zammı surede tıkanmış, şaşırılmış. Namazdan sonra da dönmüş: "Übey!" demiş. "Buyur ya Resûlallah!" "Sen namazda yok muydun, niye düzeltmedin okuduğumu?"

Bu Peygamber'in bin dört yüz sene sonra laiklik standartlarından sıyrılıp Müslüman olarak yetişmiş darbeli bir hocasının, bir öğretmenin, bir büyüğünün -hâşâ- tırnağını kesmesine gerek yok! "Melekler zaten her perşembe günü onun tırnağını törpülüyor. Kesmesine gerek yok..." oluveriyorsa eğer, ümmet olarak biz Siyonizm'den önce ucub istilasını altındayız demektir. Allah'a karşı çok kibirlendik. Kulluğumuz ciddi bir şekilde zarar görüyor, kulluk ve ilahlık bağlantısında iletişim sorunu var demektir. Haddimizi bilip yerimize oturmalıyız.

Kardeşlerim,

Hoca efendiyi överken "Çok iyidir, mükemmel, ağızından bir kelime çıkmaya görsün" diyoruz ya şimdi Buharî ve Müslim'den bir hadis-i şerif nakledeceğim. Hadis ne demektir? Allah'ın Peygamberi sallallahu aleyhi ve sellem konuştu, ümmet-i Muhammed de dinledi demek.

Abdurrahman ibni ebi Bekre isimli bir sahabe anlatıyor. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'in meclisinde oturuyorlar, birisi başka birisini övmüş. Nasıl övüyor? 'Harika, mükemmel adam, maşallah...' diyor. Ne üzerine olduğu belli değil. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem ikaz hareketi yaparak, "Adamın kafasını kopardın, adamın kafasını kopardın, adamın kafasını kopardın!" buyurmuş.

Allahuekber! "Kopardın" derken elinde bir kılıç, adamın kafasını kestir, et-deri koptu manasında değil. Adam oturuyor, hepsi oturuyorlar. "Adamı kahrettin" buyurmuş. Neden? Bu kadar insanın ortasında nefis taşıyan bir insana Allah için kullanılacak övgü cümlelerini kullanıyorsun. "Sen,

sen, sen..." diyorsun. O adam nefis taşıyor. Kırk kere "deli" desen deli olacaktı, kırk kere "veli" dedin kendini veli zannetti adam, abdest alamıyor.

Biz bir alkış bedava görüyoruz. Şeytan, her alkışın içinden kendine göre müthiş bir tuzak üretiyor. Hak etmeyi alkışladığında ya da üç alkış bekleyeni sekiz kere alkışladığında şeytan, bu fazlalık primleri istiyor sonra; onları kullanıyor.

Neden "Adamın kafasını kopardın" buyurmuş? Bu övülen kişi Resûlullah aleyhisselamla namaz kılmış birisi, Peygamber'in arkasında o gün namaz kılmış. Eve gittiğinde hanımının karşısında oturacak, "Peygamber'inin yanında bu kadar övülmüş birisi olarak" rahatlayacak. Bu iyi adam, sabah namazına kalkmayı erteleyebilecek çünkü iyi olduğu perçinlendi. "İnsanlar boşuna mı konuşuyor, herhâlde bir bildikleri var" diye düşünecek. Sen sadece üç defa "Harikasın" de, gerisini şeytana bırak. Üretmek şeytanın işidir.

Efendimiz aleyhisselam onu, "Boynunu kopardın" diye dört beş defa ikaz etmiş. Sonra buyurmuş ki: "Bakın, bir arkadaşınızı öveceğiniz zaman onun hakkında kesin cümleler kullanmayın. Allah bilir aslını ya, ben bu kardeşimizin şöyle olduğunu zannederim deyin." Kimsenin kalbini bilmiyorsun, beyninden geçenleri bilmiyorsun. Üç kere gördün, o üç kere gördüğüne göre konuşuyorsun. Allah ise bunu, annesinin karnında yaratmadan binlerce sene öncesinden biliyor. Allah gerçeği biliyor, son hakikati biliyor.

Bir Müslüman'ın kendisi için "Gördüğünüz gibi benden süperi yok" demesi ne kadar komik ve gülünçse aynı şekilde bir insanın başkası hakkında yüzde yüz teminat vermesi de böyledir. Çünkü Kur'an'ımız Necm suresinde bize son talimatını vermiştir:

فَلَا تَزُكُّوا أَنْفُسَكُمْ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنِ اتَّقَى

İnsan hacceder, kurban keser. Kestiği kurbanlığın etini tarif edebilir; "çok güzel, eti tertemizdi" der. "Bir kurban kestik ki bu sene... tamam. İbrahim aleyhisselam, İsmail aleyhisselamı öyle kesememiştir. Bu kurbanın dengi nerede olacak!" der mi? Bu ucub, modern çılgınlıklardan birisi hâline geldi. Hayvanın etine göre ibadet puanı mı verilirmiş? Bir hacı efendiye hac sorulduğunda cevap vermekten hayâ etmelidir. "Rabbim beni oralara kabul etti, bırak sen gerisini... tamam" demekle yetinmeli. Haccını doya doya anlatmak avans tüketmektir.

Şu fani âlemde ilk hacı Ebu Bekir radiyallahu anhtır. Efendimiz aleyhisselam, onu hac görevlisi yaptı. İlk hac ona nasip oldu. Sonra Efendimiz haccetti, ondan sonra bir daha zaten haccetmedi. "Hacı Ebu Bekir" dendiğini duydunuz mu hiç? "Hacı Ömer" dendiğini duydunuz mu? "Mücahit Ebu Bekir" dendiğini duydunuz mu? "Mücahit Ali" dendiğini duydunuz mu? Babalarının ismiyle anıldılar. Ali bin ebi Talip, Ömer bin Hattab radiyallahu anhum. İnsanî kimlikleriyle anıldılar, hiçbiri ibadet üniformasıyla anılmadılar. İbadeti üniforma olarak kullandığın zaman avansı tükettin demektir. Bu ucubdur, hastalıktır.

Peygamber aleyhisselatu vesselam Halid bin Velid'e, "Sen Allah'ın kılıcısın" dedi. O, çocuklarına mektup yazarken "Selam! Allah'ın kılıcından evlatlarına..." demedi ama. Üniformasını kullanmadı. Onu Rabbiyle arasındaki sır olarak bıraktılar.

Burada, kulluk mantığımızın zarar görmesini öne çıkarmaya çalışıyorum. Bu zamanda "Türkler'in Müslümanlığı daha süper Müslümanlık!" anlayışı oturuyor. "Araplar daha basitler. Tamam,

Kureyş onlarda ama gitti, kaybettiler bir defa. Lig düştü adamlar...” oluyor. Benim tarikatım zaten en iyi tarikat olur, çünkü ben oradayım. Bana cennet garantisi veren yerden daha iyi bir yer olur mu? Bizim firma en iyi firma. Benden iyi hoca zaten olmaz. Bu da garanti. Bir ölüm garanti değil zaten, cennet garanti değil, Allah'ın mağfireti garanti değil gerisi hep garanti. Cennet Allah'ın, cehennem Allah'ın, ben Allah'a ait bir mahlûkum; kararlar bana ait ama!

İsimlerimizle Bile Kibirlenmemeliyiz

Bir Müslüman da elbette nefis taşıyor. “Herkes nefisini imha etsin!” diyecek bir kampanya açamayız. Ama Müslüman, bir koltuğun sahibi olduktan sonra kul olduğunu unutmamalıdır. Hata eder, hata etmemek mümkün değil. İnsanız, kuluz. İnsanlar bir Müslüman'ı “milattan önce ve milattan sonra” der gibi “koltuğa geçmeden önce ve koltuktan sonra” diye tanımamalıdır.

Koltuğun değiştirdiği Müslüman, kaybolmuş Müslüman'dır. Paranın değiştirdiği Müslüman, helak olmuş Müslüman'dır. Müslüman, iman tohumunu içinde taşıdığı için gittiği yere imanıyla gitmelidir. Çevresine göre yeni şekil almış Müslüman, hatalı Müslüman'dır. Hatta hayaller bile Müslüman'ı değiştirmemelidir.

Bir hadis-i şerif daha zikretmek istiyorum. İmam Müslim'in Sahih'inde rivayet ettiği bir hadis-i şerif var. Muhammed bin Amr ibni Ata isimli kişi diyor ki: “Bir kız çocuğum oldu. Kızıma da ‘Berra’ diye isim koydum.” Berra, en iyi-en takva kız demek. Ashab-ı kiramdan Zeyd binti ebi Seleme isimli bir kadın, çocuğun ismini öğrenmiş. Sonra demiş ki: “Bak, ben sana bir şey söyleyeyim mi? Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem yanında birisi kızına Berra diye isim koymuştu. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem de ‘Allah'a karşı böyle uçuk kelimeler kullanmayın’ buyurmuştu. Bu isim çok kötü, buyurmuştu.” Çünkü ‘en iyi’ deyip marka isim yaptın mı çocuğu, içini doldurman lazım. Meçhul bir âlem, bu çocuğun ne olacağı belli değil.

La kadderallah, maazallah; en iyi Müslüman dediğin kız bir gün zina yaptığında bu isimle bu vasfı nasıl buluşturacaksın? “O, o işi yaptı” nasıl diyeceksin? “Böyle yapmayın” diye ikaz etmiş Efendimiz. “Peki, ya Resûlallah, ne isim buyurursunuz?” diye sorulunca “Zeynep deyin” demiş, “Zeynep.” Zeynep, anlam olarak dekor, hoş ve güzel şey demek. Yani madem illa tatlı, sembolik bir isim vereceksiniz, “Zeynep deyin” buyurmuş sallallahu aleyhi ve sellem.

Kardeşlerim,

Bu hadis-i şerifte şimdi herkes, “Çocuğa hangi isim verilmesi gerekir?” kısmına takılacak. “Demek ki Berra değil Zeynep diyeceğiz...” Alimallah onu kastetmiyorum, isim ansiklopedisi açmadık bugün biz. İsimler üzerinden bile böbürlenmeyi istemiyor Allah, bunu anlatmak istiyoruz.

Bunu biraz açmam gerekiyor. Bin dört yüz senelik İslam tarihimizde Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemden sonra bu tarafa doğru geldikçe ümmet-i Muhammed'i idare edenlerin isimlerine bir bakın. İlk isim Ebu Bekir, babasının koyduğu isimle duruyor. Ömer, Osman, Ali, Hasan, Hüseyin, Muaviye... Böyle gidiyor. Ümmet-i Muhammed'de o günlerde babalarının ismiyle anılan, dine ait mukaddesatı üniforma olarak kullanmayan adamların günlerinde her ay bir ülke fethediliyor, İstanbul'un kapılarına gelmişler. Kıtalarla oynuyorlar. Endülüs'e geçmişler.

Moğollar ile Haçlılar'ın, Bağdat'ı ve Şam'ı elekten geçirir gibieledikleri günlerin liderlerinin isimlerine bir bakın: Hablullah, el-Mutasım Billah; Allah'a yapışmış adam. Devlet gitmiş, Moğollar

Bağdat'la oyuncak gibi oynuyorlar, Haçlılar katliam yapıyorlar, baştaki adam Mutasım Billah ama ha, Mutasım Billah! Allah'a yapışmış adam. Carullah; Allah'ın komşusu: Koca koca isimler, boş boş adamlar. Küçük küçük isimler, dağ gibi adamlar: Ebu Bekirler.

Demek ki müminler üniformayla değil yürekle iş yapmışlar. Yüreklerini de Allah'a bağladıkları için dışarıdan bir şey hissedilmemiş. İsim koymamızdan pratik sonuçlarımıza kadar her yerde Allah'ın kuluyuz biz, Allah'ın kuluyuz. Bir insana karşı fors attığımız zaman bunu adı kibirdir ve haramdır. Allah'a karşı kendimizi marka görmeye başladığımız zaman da bu ucubdur, sonu cehennemdir. "Süper Müslüman!" Kim dedi süper Müslüman? Nereden bildik?

Bazı âlimlerin kanaatidir, özellikle bir fıkıh görüşü olarak nakletmiyorum, bunu tekit ederek söyleyeyim. Bir görüş, dikkat çekmemiz gereken hassasiyet noktası olarak söylüyorum. "Böyledir, böylesinin sonucu budur" manasında söylemiyorum. Deniyor ki: Bir hafız efendi bir yerde Kur'an okuyor. Herkesi de ağılatmış. Allah kabul etsin hafız efendi, Allah razı olsun, deriz. Orada birisi de der ki: Ne güzel Kur'an okudu be! Doğru mu bu söz? Doğru ama bazı Allah dostları bunu "dinden çıkma" olarak anlamışlar.

Hafız, Kur'an okuyor, okuduğu Kur'an, Allah'ın Kur'an'ı. Onun okuyuşunun daha güzel olduğunu söylemek, Kur'an'ı ikinci kabul etmek oluyor. Güzel olan Kur'an'dır, Allah celle celalühüdür. İki dilim limon yese asitlenecek, bir daha sesi çıkmayacak birisinin sesine nasıl güzel dersin sen, demişler. Bu genel bir görüş değil ama iyi bir dikkat noktasıdır. "Filanca hafıza hayranım ben" ama başkası Kur'an okusa "vaktim yok!" Bu hastalık işte. Birbirimizi pohpohlama hastalığı. Birbirimizi tuzağa çekme hastalığı bu. Aldatıyoruz birbirimizi.

Mümin kardeşlerim,

Bizim önümüz mezardır. Mezar insanları olarak, ölmüş insanların çocukları olarak hiç kimsenin dedesinin babası sağ değil bu dünyada. En büyük gerçeğin ölüm olduğunu bildiğimiz hâlde, Allah'a karşı boynumuz bükük olması gerekirken, -biiznillah bilerek bunu hiçbir mümin yapmaz ama elbette farkında olmadan- sonunda da bizi ucba götürecektir, ümmet-i Muhammed'in zillete düşmesine, ancak kendimizin pohpohlanmasına sebep olacak şeylerden uzak duralım.

Hiç kimse Allah'tan başkasını sonsuz övgüyle övmesin, kuluz biz. Bu dünyada hiç kimse Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin makamına yakın bir makamla övülemez. Hiçbir şeyh efendi, âlim, müçtehit, mücahit... hiç kimse ve hiçbir siyasî lider, "Öl de ölelim" düzeyinde sevilemez. Uğrunda ölünecek, sadece Allah celle celalühüdür. Verdiği can sadece Allah'a geri verilir. Hiç kimsenin kayıtsız şartsız tükürüğü bile bereketli hâle gelemesin. Hiç kimsenin söylediği her söz cennetten çıkmış, mübarek, kesin bir söz gibi algılanamaz; bu bir cinayettir.

Kardeşlerim,

Allah celle celalühüden, Peygamberi Muhammed aleyhisselamdan başka hangi insan büyürse, İslam küçülecektir. Olan da budur zaten. Dünya markasına dönüşmüş koca koca âlimler, hocalar, liderler var ama ümmet-i Muhammed'in hâli ortada. Marka isimler olmuş ama şeriatımız hâlâ gündemde değil. Müslümanlar arasında bile şeriat düşmanlığı var ama bir hocanın kitabı yüz binler satıyor, milyonlar satıyor.

Bizim gözümüzde Allah ve Peygamberi'nden başka övülecek, sınırsız, her şeyi doğru ve olduğu gibi kabullenilecek isim olamaz. Kuluz, kul. Kullar kendi aralarında daha iyi kul seçemezler. Herkes Allah'ın önünde tektir. Hepimiz Allah'ın kuluyuz. Ne erkekler kadınları ezebilir ne kadınlar erkeklere fors atabilir ne de din üzerinden iş görmekle mükellef olmuş insanlar Allah ve Peygamberi'nin makamına yakın bir yerde tutulabilirler. Biz, kimsenin imanla ölüp gideceği bile belli olmayan bir hayatı, sanki kendisi öyle gitmiş de başkalarının da imanını garanti edecekmiş gibi görebilir miyiz? Böyle yaparız da şeytan bu fırsatı kaçırmı zannediyorsunuz?

Kardeşlerim,

Hepimiz derin bir sorunun cevabını bulalım: Niye büyük hocalarımız var da İslam'ımız hâlâ yerinde sayıyor? Niye hacca kurayla gidiliyor, ancak on senede insana sıra gelecek kadar izdiham var da geri dönenler hâlâ banka faizi alıyorlar? Niye hac -maazallah- zamanı geçmiş bir ilaca dönüştü? Niye hacca gidenler "Rabbimin huzurunda bulundum ben" diye erimiş mum gibi gelmiyorlar da kilo alıp geliyorlar? Ucub bu işte. "Süper hac" böyle bir hacdir! Rabbim, bizi böyle görmek istemiyor.

Ebu Bekir'in -radiyallahu anh- ölümünü hatırlayınız. "Ne mutlu sana, Resûlullah'ın dostu olarak gidiyorsun bu dünyadan..." dediğinde ne cevap vermişti: "Anam beni doğurmasaydı da, Ebu Bekir olmasaydı bu dünyada keşke. Keşke bir sahrada ot olarak yaratılsaydım, develer beni yeseydi de şu azap korkusuyla ahirete gitmeseydim." Evet, kul. Ebu Bekir kul olduğunu hatırlayınca böyle gitti Rabbine. Biz hafızı çağırıp hatmi okuttuk mu garanti olacağından, bizim böyle bir sorunumuz olmaz tabii. Nasıl olsa ölen 'merhum', nasıl olsa tabutun üzerinde de ayetler ve hadisler yazıyor... Yasin de garanti, belediye okutturuyor Yasin'i. Elhamdülillah, bu günleri de gördük, Yasin de belediyeden. Konserve Yasin'ler geliyor, rahmet yağıyor mezarlıkta!

Kuluz, kulluğumuzu unutursak kimliğimizi kaybederiz. Kaybettiğimiz kimlikten dolayı da barikat geçemeyiz. Biz, namazın vaktini hatırladığımız gibi kul olduğumuzu da hatırladığımız ve haddimizi bildiğimiz gün, biiznillah Rabbimizin rahmeti üzerimizde olacaktır.

Hamdele-salvele.